

Arrest

nr. 86 779 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTHERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, geboren op 1 juli 1961 te Teheran, Iran. In 1988 kwam uw echtgenote, A. I. {..}, om het leven bij een zware aardbeving. U bleef als weduwnaar achter met uw dochter X (° 1986). In 1995 ging u aan de slag bij "Grigorshin", een aannemersbedrijf. Eén van uw taken was het tanken van de vrachtwagens van chauffeurs die voor het bedrijf werkten. Ergens in de eerste helft van 2011 kreeg u van de directeur van het bedrijf, V. K. {..}, de opdracht om te knoeien met de tankbeurten; u moest minder tanken dan wat in de boekhouding van het bedrijf werd geregistreerd. U durfde de bevelen van uw overste niet te weigeren. Na enige tijd begonnen de chauffeurs van het bedrijf te morren. Hun onvrede leidde uiteindelijk tot een klacht. Uit het onderzoek dat daarop volgde bleek dat er in totaal voor 90.000\$ met benzine was gefraudeerd. Een andere sterke man in het bedrijf "Grigorshin", generaal M. G. {..}, wilde u aansprakelijk stellen voor de

vastgestelde fraude en hij eiste dat u de schade op zich zou nemen. U brengt uw problemen in het bedrijf "Grigorshin" in verband met uw lidmaatschap van de Armeense volkspartij HJK, waarvan u sinds 2006 sympathiserend lid was. Begin september 2011 werd u een eerste keer meegenomen door soldaten. Ze brachten u naar de verblijfplaats van M. G. {...} te Echmiadsin. U werd er gedurende 3 dagen in een kelder vastgehouden. U werd er onder schot gehouden en u werd er geslagen. Uw gijzelnemers eisten dat u de schuld voor de vastgestelde fraude op zich zou nemen. Daarom wilden ze ook dat u documenten zou ondertekenen, maar u bleef dit halsstarrig weigeren. Na 3 dagen werd u langs de kant van de weg, vrijwel bewusteloos, achtergelaten. Een dorpeling bracht u naar huis. U ging na dit incident niet meer werken. Eind september of begin oktober werd u een tweede keer meegenomen. Ook toen kreeg u thuis bezoek van handlangers van M. G. {...}. Uw dochter kon zich nog net verstoppen; zij zou later bij een vriendin in Erevan onderduiken. Uzelf werd opnieuw meegenomen naar het huis van M. G. {...} en u werd er terug geslagen en vernederd. Bij uw tweede aanhouding werden u ook documenten getoond waaruit zou blijken dat uw huis op naam van iemand anders geregistreerd werd. Na 3 dagen werd u vrijgelaten. U verliet de verblijfplaats van M. G. {...} op de middag. Van daaruit begaf u zich naar een kennis, die u meteen hielp bij het zoeken naar een nieuwe (huur)woning. U wendde zich nog tot de politie om klacht in te dienen. U zou zich, vanaf oktober 2011, vestigen in Echmiadsin en dit tot uw vlucht naar Europa. Hoewel zij geen problemen kende in Erevan, vond u het veiliger om uw dochter Anna naar Moskou te sturen, waar zij zich bij haar Armeense verloofde zou vestigen. In afwachting van uw eigen vlucht uit Armenië, deed u nog beroep op een humanitaire organisatie om uw hachelijke situatie aan te kaarten. In dat verband zou u nog meerdere documenten hebben verzameld, die u ook in het kader van uw huidige asielaanvraag hebt neergelegd. Begin maart 2012 reisde u over land naar Georgië. In de Georgische hoofdstad Tbilisi nam u het vliegtuig naar Kiev, Oekraïne. Vanuit Oekraïne reisde u in een minibas naar België. Op 6 maart 2012 kwam u in België aan en op dezelfde dag vroeg u asiel bij de bevoegde instanties. In het kader van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw geboorteakte, militair boekje, 2 attesten betreffende uw woonplaats, 1 attest over het bezit van dieren en 1 attest over uw professioneel verleden, in casu uw werk voor het bedrijf "Grigorshin".

B. Motivering

Voor uw huidige asielaanvraag beroept u zich op problemen met uw werkgever, het bouwbedrijf "Grigorshin", en dit hoofdzakelijk omwille van uw lidmaatschap van de Armeense volkspartij HJK. Welnu, er moet opgemerkt worden dat uw verklaringen op belangrijke punten onlogisch of ongeloofwaardig zijn, zodat u er niet in slaagt om uw gehele asielrelaas aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofde dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet worden benadrukt dat uw gedragingen in uw herkomstland, tijdens de maanden voorafgaand aan uw vlucht naar Europa, niet verenigbaar zijn met uw beweerde vrees.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw problemen zich concentreerden rond uw werk voor het bouwbedrijf "Grigorshin", waar u van de directeur, V. K. {...}, de opdracht kreeg om te sjoemelen met benzinevoorraden. Toen deze fraude aan het licht kwam, werd u door de directeur-generaal, M. G. {...}, onder druk gezet om de schuld op zich te nemen. 2 keer werd u meegenomen en geslagen, na de eerste keer ging u niet meer werken (CGVS, gehoorverslag dd.02.04.2012, p.15). In het kader van uw asielaanvraag legde u een attest voor om aan te tonen dat u daadwerkelijk voor "Grigorshin" hebt gewerkt (zie groene map: document 5). Het document is gedateerd op 20 december 2011, blijkens uw verklaringen een moment waarop u reeds aanzienlijke tijd ondergedoken leefde in Armenië. Tijdens uw asielgehoor werd u gevraagd door wie het document was ondertekend, waarop u verklaarde (CGVS, p. 8) dat dit gebeurd was door V. K. {...}, de directeur van het bedrijf "Grigorshin". Later verklaarde u (CGVS, p.12) dat de genaamde K. {...} u de opdracht gaf om te frauderen met facturen. Er werd u gevraagd wat de band was tussen V. K. {...} en M. G. {...} en aanvankelijk verklaarde u dit niet te weten omdat u maar een werknemer was, maar vervolgens beweert u wel te denken dat V. K. {...} onder M. G. {...} werkte bij "Grigorshin". U verklaarde bovendien dat u het document persoonlijk bij V. K. {...} ging afhalen, nota bene op het bedrijf zelf (CGVS, p.8). Welnu, dat u zich persoonlijk aanbiedt bij een persoon, van wie u niet goed weet wat zijn verhouding was met M. G. {...}, de persoon die u vreest in uw herkomstland, en dit bovendien in het bedrijf dat een centrale rol bekleedt in uw asielrelaas, doet in zeer aanzienlijke mate afbreuk aan de ernst van uw beweerde vrees. Immers, indien u werkelijk een ernstige vrees koesterde jegens de top van het bedrijf "Grigorshin", had u er belang bij om uit de buurt te blijven van uw potentiële vervolgers. U hebt zelf het initiatief genomen om zich bij de directeur van het bedrijf aan te bieden, nota bene voor het afleveren van een attest. Indien u werkelijk problemen kende bij "Grigorshin", nam u met deze démarche een onredelijk risico, temeer daar u geen duidelijkheid kunt geven over de verhouding tussen V. K. {...} en M. G. {...}.

In het verlengde van de vorige vaststelling moet opgemerkt worden dat u ook op andere momenten nog démarches deed, die verder afbreuk doen aan de ernst van uw beweerde vrees. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u een attest van woonst en het bezit van 1 koe en 2 varkens afhaalde bij de wijkagent van Echmiadsin. Eén keer zou u naar Erevan zijn gegaan om beroep te doen op een mensenrechtenorganisatie (CGVS, p.7 en p. 25). Kort voor uw vertrek zou u persoonlijk uw wagen zijn gaan verkopen op een markt in Sovietashen, niet ver van Echmiadsin en net buiten Erevan (CGVS, p.25). Uit alles wat hieraan voorafgaat, mag worden besloten dat u in de periode voor uw vlucht naar België teveel démarches ondernam, die een risico inhielden om door uw vervolgers opnieuw gevat te worden, nota bene in een periode waarin u zogenaamd een clandestien bestaan leidde in uw herkomstland. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de ernst van uw beweerde vrees.

Er dient voorts, en aansluitend op de vorige vaststelling, benadrukt te worden dat u zich, na uw laatste probleem, eind september of begin oktober 2011, ging vestigen in Echmiadsin, in casu de stad waar u 2 keer zou zijn gegijzeld gedurende 3 dagen. In Echmiadsin werd u, blijkens uw verklaringen, vastgehouden in het huis van M. G. {...} (CGVS, p.13 & p.16). Voor u zich in Echmiadsin vestigde, woonde u in het dorp Musaler. Welnu, dat u enerzijds verklaart dat u na uw laatste probleem zogenaamd ondergedoken leefde, maar anderzijds beweert dat u zich in Echmiadsin ging vestigen, nota bene de stad waar u 2 keer zou zijn mishandeld, doet verder afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees. Immers, er kon van u verwacht worden dat u zich in afwachting van uw vlucht uit uw herkomstland zou vestigen op neutraler terrein dan de stad waarin u het slachtoffer zou geweest zijn van fysieke en mentale mishandelingen.

Er werd bovendien vastgesteld dat uw verklaringen op een aantal punten niet coherent zijn, waardoor uw geloofwaardigheid wordt gehypothetheerd.

Zo verklaarde u (CGVS, p.2-3) sinds oktober 2011 in de Ostrovskystraat 2 te Echmiadsin gewoond te hebben. Uw dochter zou er bij u ingewoond hebben, maar niet lang. Later tijdens uw asielgehoor verklaarde u echter (CGVS, p.22) dat uw dochter niet bij u op het adres in de Ostrovskystraat is geweest. U werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring, waarop u beweert dat het dan in elk geval niet lang was, want ze ging bij een vriendin in Erevan wonen (CGVS, p.22). U werd er op gewezen dat daarmee de vastgestelde tegenstrijdigheid niet werd opgeheven, waarop u enkel nog verklaart dat u dat niet zo belangrijk vindt, hetgeen niet afdoende is qua uitleg. Immers, uw clandestien verblijf in Echmiadsin was voor u – en dus ook uw enige dochter – wel degelijk een ingrijpende gebeurtenis. Van u mocht dan ook verwacht worden dat u eenduidig zou zijn in uw verklaringen over het al dan niet verblijven van uw dochter op het onderduikadres. Dit is niet het geval, waardoor uw geloofwaardigheid wordt ondermijnd.

Uw verklaringen over het moment waarop uw Armeens paspoort zou zijn afgepakt, zijn evenmin coherent. Zo verklaarde u eerst (CGVS, p.8) dat uw paspoort u eind september 2011 werd afgepakt. Later verklaarde u echter (CGVS, p.18) dat uw paspoort u bij het eerste incident dat u meemaakte werd afgepakt. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u 2 incidenten inroept in het kader van uw asielaanvraag, in casu één begin september 2011 en het tweede eind september of begin oktober 2011, mag geconcludeerd worden dat uw verklaringen over het moment waarop uw Armeens paspoort werd afgepakt, niet coherent zijn. Nochtans mocht van u verwacht worden dat u hieromtrent meer coherent zou zijn, daar u slechts 2 incidenten inroept voor uw asielaanvraag en dus consequent het moment had moeten kunnen situeren waarop u uw belangrijkste identiteitsdocument verloor. In dit verband wordt nog verwezen naar vaststellingen, die verder in deze beslissing worden besproken, betreffende (het niet voorleggen van) uw Armeens paspoort.

Voorts verklaarde u (CGVS, p.7) dat u één keer beroep deed op een mensenrechtenorganisatie; u ging er in januari 2012 heen. Echter, later werd u opnieuw gevraagd wanneer u op de genoemde organisatie beroep deed, maar toen wist u het niet meer (CGVS, p.24). U werd geconfronteerd met de vaststelling dat u eerder tijdens uw asielgehoor wel het bezoek in de tijd kon plaatsen, zij het vaag, waarop u eerst verklaart dat u het vergeten bent en vervolgens beroept u zich op uw gevorderde leeftijd, hetgeen niet afdoende is omdat het een eenmalig bezoek betrof, dat u niet lang voordien wel in de tijd kon situeren. Van u mocht verwacht worden dat u dit eenmalig bezoek wel consistent in de tijd zou plaatsen. U slaagt hier niet in en bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid ondergraven.

Tot slot moet worden benadrukt dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waaruit blijkt dat, in tegenstelling tot wat u verklaarde, u in het bezit zou (geweest) zijn van een Grieks visum.

Bij het begin van uw asielgehoor werd u gevraagd of u belangrijke informatie hebt verzwegen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop u negatief antwoordde (CGVS, p.2). Later tijdens uw asielgehoor, bij de bespreking van uw vluchtroute, werd u gevraagd of u voor uw vertrek uit Armenië een visum hebt aangevraagd, waarop u eveneens negatief antwoordde (CGVS, p.5). Vervolgens werd u gevraagd of mogelijk iemand anders dat voor u deed: u antwoordde opnieuw ontkennend (CGVS, p.6). Daarop werd u geconfronteerd met de informatie van het Commissariaat-generaal (kopie toegevoegd aan het administratief dossier) en er werd u gewezen op de mogelijke consequenties van uw

verklaringen, maar u bleef het bestaan van een visum, dat op uw naam zou uitgereikt zijn, hardnekkig ontkennen (CGVS, p.6). Welnu, bijgevolg ontstaat niet alleen het vermoeden dat u op legale wijze de EU zou zijn binnengereisd, met gebruik van een visum, maar tevens ontstaat het vermoeden dat u bewust uw belangrijkste identiteitsdocument, in casu uw Armeens paspoort, bewust hebt achtergehouden voor de Belgische asielinstanties. Bovendien zijn die verklaringen over uw Armeens paspoort weinig geloofwaardig. Er kan vooreerst verwezen worden naar uw weinig coherente verklaringen over het moment waarop uw paspoort werd afgepakt, hetgeen eerder werd besproken. Verder werd u gevraagd of u, nadat uw Armeens paspoort was afgepakt, een nieuw paspoort bent gaan aanvragen. Eerst verklaart u (CGVS, p.8) dat u geen tijd had om meteen daarop te beweren dat u het wel hebt aangevraagd. Vervolgens beweert u dat het u geweigerd werd. Er werd u gevraagd waarom het u dan geweigerd werd, waarop uw verklaringen een nieuwe ongerijmde wending nemen: u verklaart (CGVS, p.8) dat u er niet op wachtte. U zou een paspoort hebben aangevraagd in september 2011. Verder verklaarde u dat men normaliter een maand of 3 maanden moet wachten op de aflevering van een paspoort (CGVS, p.9). Er werd u gevraagd of u er dan nog naar bent gaan informeren, waarop u verklaart dat u dat niet meer hebt gedaan, omdat u bang was om de deur uit te gaan, wat niet te rijmen is met uw andere verklaringen, waaruit blijkt dat u voor meerdere démarches wel degelijk uw woonst verliet. Bijgevolg mag zonder meer gesteld worden dat uw verklaringen niet plausibel zijn. Derhalve ontstaat niet alleen het vermoeden dat u uw Armeens paspoort achterhoudt, maar zo komen ook uw 3 verklaringen over de door beschreven reisweg op de helling te staan. Uw algehele oprechtheid wordt daarmee ondergraven.

Op basis van alle hiervoor gedane vaststellingen, blijkt dat u zich niet kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Evenmin kunt u aantonen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legde uw geboorteakte en militair boekje voor, die gegevens bevatten over uw identiteit, die hier niet betwist wordt. Wat betreft de andere door u voorgelegde documenten (attest van niet-geregistreerd verblijf te Echmiadzin, attest van woonst te Musaler, attest over het bezit van 1 koe en 2 varkens, attest over uw werk bij "Grigorshin") moet vooreerst worden opgemerkt dat ze op uw verzoek werden uitgereikt. Ten tweede blijkt uit uw verklaringen dat u ze persoonlijk verkreeg, in casu in een periode dat u een zogenaamd clandestien bestaan leidde in uw herkomstland, wat afbreuk doet aan de ernst van uw beweerde vrees. Verder kan over de betreffende documenten nog het volgende opgemerkt worden. Het attest over uw verblijf te Echmiadzin zonder officiële registratie (document 3) is een handgeschreven document zonder hoofding. Het document bevat geen achtergrondinformatie over uw genooddaakt officieus verblijf in Echmiadzin, waardoor het niet als staving van uw verklaringen kan gelden, waaruit moet blijken dat uw officiële woning in Musaler u werd ontnomen. Het attest over uw officieel verblijf te Musaler (document 4a) vermeldt niet tot wanneer u er officieel verbleef en evenmin bevat het informatie waaruit blijkt hoe (of zelfs dàt) er een einde werd gesteld aan uw officiële registratie aldaar. Het attest over het bezit van 1 koe en 2 varkens bevat geen informatie die enig verband houdt met uw beweerde vervolgingsfeiten. Het attest over uw werk voor "Grigorshin" (document 5) kan enkel bewijzen dat u gekend was bij het betreffende bedrijf, maar het bevat geen informatie over de periode waarin u er werkzaam zou geweest zijn, noch bevat het enige verwijzing naar uw beweerde problemen tengevolge van uw taak binnen het bedrijf. Voor zover de door u overgelegde documenten kunnen gelden als staving van uw asielrelaas, quod non, kan nog opgemerkt worden dat sowieso kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van de inhoud ervan. Het Commissariaat-generaal beschikt immers over informatie, waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, waaruit blijkt dat in Armenië corruptie welig tiert binnen alle domeinen van het openbare leven en dat mits betaling makkelijk alle documenten kunnen worden verkregen. Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat u geen documenten voorlegt die de eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending *“het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur”* merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van *“het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur”*, zonder evenwel aan te geven welk rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en op welke wijze dit door de bestreden beslissing geschonden wordt.

Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoeker beargumenteert niet in concreto hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.5. Verzoeker betoogt dat hij weliswaar aan K. {...} gevraagd had of een werkgeversattest kon worden afgeleverd, doch hij verklaarde niet dit attest persoonlijk te zijn gaan afhalen. Verzoeker stelt zijn collega U.S. {...} daarvoor aangesproken te hebben en hij bijgevolg geen onredelijk risico heeft genomen. Verzoeker stelt voorts zijn auto verkocht te hebben via een tussenpersoon met name A.M. {...} op de

grootste automarkt van Armenië. Zijn aanwezigheid was zonder gevaar daar hijzelf en zijn vriend de nodige voorzorgsmaatregelen hadden genomen. Het afhalen van een attest van woonst en een démarche bij een mensenrechtenorganisatie in Erevan kan niet aanzien worden als démarches met een onredelijk risico en dit wordt ook niet overtuigend aangetoond door het Commissariaat-generaal. Ook het loutere feit in een bepaalde stad te wonen, zij het de stad waar hij tot tweemaal toe gegijzeld werd, is op zichzelf geen bewijs dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben. Verzoeker stelt zich na de incidenten gevestigd te hebben in een stad met 60 000 inwoners, alwaar het gemakkelijker clandestien wonen is dan in Musaler, een stadje van 2.734 inwoners.

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker het volgende verklaarde aangaande het voorgelegde werkgeversattest: *“Wie was K. {...} op dat attest? De directeur van het bedrijf. Hoe hebt u dat attest gekregen? Ik ben het hem zelf gaan vragen. Waar? Op het bedrijf, hé!”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker verklaarde zelf om het attest te zijn gegaan. Verzoeker heeft op geen enkel moment gewag gemaakt van een collega. De vaststelling dat verzoeker persoonlijk om voormeld document is gegaan wordt nog versterkt door het feit dat verzoeker aangaande de door hem voorgelegde documenten verklaarde: *“Alle documenten ben ik persoonlijk gaan afhalen.”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7) De Raad oordeelt dat de nuancering die verzoeker thans tracht toe te voegen aan zijn relaas geenszins ondersteund wordt door de stukken van het administratief dossier en geenszins vermag afbreuk te doen aan de vaststelling dat: *“dat u zich persoonlijk aanbiedt bij een persoon, van wie u niet goed weet wat zijn verhouding was met M. G. {...}, de persoon die u vreest in uw herkomstland, en dit bovendien in het bedrijf dat een centrale rol bekleedt in uw asielrelaas, doet in zeer aanzienlijke mate afbreuk aan de ernst van uw beweerde vrees. Immers, indien u werkelijk een ernstige vrees koesterde jegens de top van het bedrijf “Grigorshin”, had u er belang bij om uit de buurt te blijven van uw potentiële vervolgers. U hebt zelf het initiatief genomen om zich bij de directeur van het bedrijf aan te bieden, nota bene voor het afleveren van een attest. Indien u werkelijk problemen kende bij “Grigorshin”, nam u met deze démarche een onredelijk risico, temeer daar u geen duidelijkheid kunt geven over de verhouding tussen V. K. {...} en M. G. {...}.”*

2.7. Verzoeker meent voorts dat het persoonlijk aanwezig zijn bij de verkoop van zijn wagen en de overige demarches die hij ondernam niet kunnen aanzien worden als stappen die een onredelijk risico inhielden, doch de Raad dient op te merken dat moet rekening gehouden worden met het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere elementen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Zo blijkt duidelijk dat verzoeker verklaarde ondergedoken te hebben geleefd en een clandestien bestaan leidde doch tijdens deze onderduikperiode verschillende demarches ondernam, zoals het zich persoonlijk aanbieden bij zijn werkgever (zie bespreking onder punt 2.6.), het persoonlijk verkopen van zijn wagen, het afhalen van een attest van woonst bij de wijkagent en het zich begeven naar Erevan om beroep te doen op een mensenrechtenorganisatie. Dergelijke acties zijn onverzoenbaar met de voorgehouden vrees voor vervolging, en dit zeker in het licht van de verklaring van verzoeker dat hij op het ogenblik van deze demarches ondergedoken leefde.

2.8. Samen met de commissaris-generaal dient de Raad voorts vast te stellen dat het inderdaad onverenigbaar is met de voorgehouden vrees dat verzoeker zich gaat vestigen in de stad waar hij tot tweemaal toe gegijzeld werd. Immers, van iemand die werkelijk vreest voor zijn leven, kan verwacht worden dat hij – om onder te duiken – een andere plaats kiest dan de stad waar zijn vervolgers thuis zijn en het risico bestaat dat ze verzoeker gemakkelijker op het spoor komen dan wanneer hij zich gaat vestigen in een andere, meer neutrale plaats. Het argument dat Echmiatsin 60 000 inwoners telt en aldus groter is dan de plaats van zijn registratieadres kan hieraan geen afbreuk doen. Zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht opmerkt kan van verzoeker verwacht worden dat hij neutraler terrein opzoekt dan de stad waar hij beweert slachtoffer te zijn geworden van fysieke en mentale mishandelingen.

2.9. Verzoeker betoogt dat hij preciseerde dat hij met zijn dochter vooreerst zijn intrek nam in het huurhuis in Echmiatsin waar zijn dochter kort verbleef. Hij stelt tot twee keer toe verklaard te hebben dat zijn dochter gedurende korte tijd verbleef in dat huis waarna zij haar intrek nam bij een vriendin alvorens naar Moskou te vertrekken. Verzoeker benadrukt dat ook in het Armeens het verschil tussen ‘wonen’ en ‘verblijven’ subtiel is en deze subtiliteit onvoldoende is om te kunnen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas. Volgens verzoeker dient de verklaring op pagina 24 van het

interview in verband met de datum waarop het paspoort werd afgenomen, gezien te worden als een precisering of een verbetering van de verklaring afgelegd op pagina 4 van het interview, zoniet zou de interviewer verzoeker geconfronteerd hebben met deze tegenstrijdigheid. Het belangrijkste is dat het paspoort werd afgenomen, wat niet betwist wordt. Voorts stelt verzoeker dat het juist is dat zijn leeftijd een rol speelt bij het memoriseren alsook is zijn gezondheidstoestand belangrijk. Verzoeker stelt een medisch attest dienaangaande te zullen overleggen. Tenslotte meent verzoeker dat het feit een Grieks visum te hebben aangevraagd en/of bekomen in casu geen enkele rol kan spelen, nu daaruit geenszins blijkt dat hij geen gegronde vrees zou bezitten. Verzoeker betoogt nog dat de bewering dat de neergelegde stukken niet authentiek zouden zijn, louter speculatie is en dat niets er op wijst dat deze stukken niet betrouwbaar zouden zijn. Indien hij fraude zou hebben willen plegen, dan had hij wel een meer uitgesproken verhaal opgedist.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker in verband met het huurhuis in Echmiatsin expliciet gevraagd werd: *“Hebt u samen met uw dochter op dat adres, Echmiatsin, {...}, gewoond?”* waarop verzoeker initieel antwoordde: *“Ja.”* Ter verduidelijking werd verzoeker nog gevraagd: *“Zij heeft er bij u ingewoond?”* waarop verzoeker antwoordde: *“Ja, maar niet lang, want ze is ook nog bij een vriendin in Erevan ondergedoken en nadien heb ik haar naar Moskou gestuurd.”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). Wanneer later tijdens hetzelfde gehoor aan verzoeker gevraagd wordt: *“Is uw dochter bij u in dat huurhuis in {...} geweest?”* antwoordt verzoeker in tegenstrijd tot zijn eerdere verklaringen: *“Neen”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 22). Wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, stelt hij dat zijn dochter niet lang in het huurhuis heeft gewoond omdat ze bij een vriendin in Erevan ging wonen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 22). Verzoeker grijpt aldus terug naar zijn eerdere verklaring dat zijn dochter bij hem in het huurhuis woonde, weze het niet lang, doch het vasthouden aan een welbepaalde versie van de feiten, hetgeen verzoeker thans ook in voorliggend verzoekschrift doet, kan geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid inzake een kernaspect van het asielrelaas verklaren. Het argument dat het verschil tussen ‘wonen’ en ‘verblijven’ in het Armeens subtiel is, kan evenmin overtuigen gelet op de overduidelijke vraagstelling en de tegenstrijdige antwoorden van verzoeker die geenszins voor interpretatie vatbaar zijn.

2.11. Wanneer verzoeker gevraagd wordt wanneer zijn Armeens paspoort werd afgepakt, antwoordde hij: *“Ergens eind september 2011.”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Verzoeker verklaarde voorts de eerste keer te zijn meegenomen begin september, en de tweede keer eind september, begin oktober 2011 (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12), wat impliceert dat zijn paspoort bij het tweede incident werd afgepakt. Later tijdens datzelfde gehoor verklaart verzoeker echter dat zijn paspoort werd afgepakt bij het eerste incident (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18) en dus begin september 2011. Dit betreffen duidelijk tegenstrijdige verklaringen aangaande een kernelement van verzoekers relaas. De Raad ziet geenszins in hoe de ene verklaring een precisering of verbetering kan zijn van de andere daarmee tegenstrijdige verklaring. De Raad wijst er nogmaals op dat het zich vastpinnen op één welbepaalde verklaring geen verantwoording kan zijn voor de tegenstrijdigheid met een andere verklaring aangaande een kernaspect van het asielrelaas.

2.12. Verzoeker wijst nog op zijn leeftijd om te verklaren waarom hij moeilijk kan memoriseren doch, de leeftijd van verzoeker kan geenszins een verklaring bieden voor het geheel van vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden aangaande kernaspecten van het asielrelaas van verzoeker. Ter terechtzitting legt verzoeker nog een attest neer van een psycholoog van 7 augustus 2012 waaruit blijkt dat verzoeker zou lijden aan posttraumatische stress en dit al gedurende jaren met onder andere als symptomen geheugen- en concentratiestoornissen. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker noch zijn advocaat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal enige opmerking hebben gemaakt aangaande deze problemen. Bovendien blijkt uit lezing van het gehoor en de antwoorden die verzoeker gaf op de hem gestelde vragen dat verzoeker duidelijke en zekere antwoorden formuleerde zonder blij te geven van enige aarzeling die van die aard is dat deze erop zou kunnen wijzen dat de thans door verzoeker aangevoerde psychologische problemen een impact hebben gehad op de weergave van zijn asielrelaas.

2.13. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over *alle* facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De

asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). In casu blijkt dat verzoeker verklaarde geen visum gehad te hebben (administratief dossier, stuk 4, p. 6), dit terwijl uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat hem op 14 december 2012 een Grieks visum werd uitgereikt (administratief dossier, stuk 13). Gelet op deze vaststellingen kan terecht gesteld worden dat verzoeker zijn Armeens paspoort achterhoudt en op legale wijze de Europese Unie is binnengereisd. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de vaststelling dat hem een Grieks visum werd afgeleverd wel relevant in het licht van voorgaande bespreking.

2.14. Verzoekers betoog dat zijn neergelegde stukken wel degelijk authentiek zijn, kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing dat: *“De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legde uw geboorteakte en militair boekje voor, die gegevens bevatten over uw identiteit, die hier niet betwist wordt. Wat betreft de andere door u voorgelegde documenten (attest van niet-geregistreerd verblijf te Echmiadzin, attest van woonst te Musaler, attest over het bezit van 1 koe en 2 varkens, attest over uw werk bij “Grigorshin”) moet vooreerst worden opgemerkt dat ze op uw verzoek werden uitgereikt. Ten tweede blijkt uit uw verklaringen dat u ze persoonlijk verkreeg, in casu in een periode dat u een zogenaamd clandestien bestaan leidde in uw herkomstland, wat afbreuk doet aan de ernst van uw beweerde vrees. Verder kan over de betreffende documenten nog het volgende opgemerkt worden. Het attest over uw verblijf te Echmiadzin zonder officiële registratie (document 3) is een handgeschreven document zonder hoofding. Het document bevat geen achtergrondinformatie over uw noodzaak officieus verblijf in Echmiadzin, waardoor het niet als staving van uw verklaringen kan gelden, waaruit moet blijken dat uw officiële woning in Musaler u werd ontnomen. Het attest over uw officieel verblijf te Musaler (document 4a) vermeldt niet tot wanneer u er officieel verbleef en evenmin bevat het informatie waaruit blijkt hoe (of zelfs dát) er een einde werd gesteld aan uw officiële registratie aldaar. Het attest over het bezit van 1 koe en 2 varkens bevat geen informatie die enig verband houdt met uw beweerde vervolgingsfeiten. Het attest over uw werk voor “Grigorshin” (document 5) kan enkel bewijzen dat u gekend was bij het betreffende bedrijf, maar het bevat geen informatie over de periode waarin u er werkzaam zou geweest zijn, noch bevat het enige verwijzing naar uw beweerde problemen tengevolge van uw taak binnen het bedrijf. Voor zover de door u overgelegde documenten kunnen gelden als staving van uw asielrelaas, quod non, kan nog opgemerkt worden dat sowieso kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van de inhoud ervan. Het Commissariaat-generaal beschikt immers over informatie, waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, waaruit blijkt dat in Armenië corruptie welig tiert binnen alle domeinen van het openbare leven en dat mits betaling makkelijk alle documenten kunnen worden verkregen. Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat u geen documenten voorlegt die de eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen.”* Immers slaat zijn bloot betoog slechts op een onderdeel van de motivering inzake de door hem voorgelegde documenten en weerlegt verzoeker met zijn argument dat *“De beweringen dat de door de verzoekende partij neergelegde stukken niet authentiek zouden zijn, loutere speculatie is en dat niets er op wijst dat de stukken niet betrouwbaar zouden zijn”* geenszins op concrete wijze de omstandige motivering waarom de voorgelegde documenten niet vermogen bij te dragen tot de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.15. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.16. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming

met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

2.17. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER